

անօթին սուրբ անուն մ'ալ տալու ջանքը: Բայց բառս թարգմանչաց օրով այդ նը- շանակութեան հետ այնքան խստիւ կա- պուած չէր տակաւին, որով Ոսկերերանի թարգմանիչը Պատարագի նոյն սպասը կըր- նար կոչել նաեւ «գսկտեղսն» (Թղթ. Ա, 703): Եւ ընդ հակառակն Սիրաքայ թարգմանիչը կ'ըսէ, «մի՛ ձեպեր ի մադագմի նորա», այս ինքն կերակրոյ անօթին (ԼԳ, 17. թէեւ յն. է դարձեալ τρυβλίον, սկաւառակ): Այս համեմատութենէն կը հետեւի՝ թէ «մադգմայն» նոյն կամ գրեթէ նոյն էր «սկտեղին» հետ, եւ անոր պէս բոլորչի ու շատ տափարակ, ինչպէս կը տեսնենք անոր եկեղեցական հին արեւմտեան ձե-ւերուն մէջ (Մարտ. 587-8): - Ուշագրաւ է Աղուանից վաչական արքայի ըրածը, որ «ոսկեղէն մադագմայս՝ բերեալ», անոնց մէջ ս. Գրիգորիսի նշխարներն «անոյշ գի-նով հրամայէր լուանալ» (Կաղ. 59): Ա-ղոնք արդեօք եկեղեցւոյ սեպհականներն էին, զորս կը գործածէր ի յարգանս վը-կային, թէ իւր տաճարէն բերաւ:

1. Այսպէս ըստ Ս. Ղազարու օրինակին՝ որ բոլորա-գրէ մը զաղափարուած է. նոյն մատենադարանին Գ Ճատրնախրը կը կարդայ «մադգմայս». եւ Կաղանկայ-տուացւոյն Էմինեան տպ. «մոզոգմայս»: